בטירה

הקבוץ הדתי קבוצת טירת צבי
דפים לאינפורמציה ולביטוי חברים

ב"ה ערב שבת ז' חשון תשל"ד 2.11.73 בליון מס' 4 שנה ל"ז

" ואעבור עליך ואראיך מתבוססת בדמיך
ואומר לך בדמיך חיי, ואומר לך בדמיך חיי"
(יחזקאל ט"ז ו')

דוד גלזר הי"ד - שמעון שפרינגר הי"ד

לא לכבוש אדמות ניכר הם יצאו, ולא להכניע עם זר, אלא לבלום פלישת אויב ולהגן על עמנו, כי קידמו בסכנה. "אל תדאג" הם אמרו. "נגמור ונחזור", וחיוך קל השפתיים.

את האויב בלמו בגופיהם, על עמנו ואדמתנו הגנו - אך הם לא יחזרו עוד.

במסכת נדרים (ל"ה ב') אמר רבי יוחנן כי על הקרבנות צריכים דעת בעלים. אכן הם יצאו ביודעם כי יידרשו להקריב קרבנות, ואולי אף להקריב את עצמם, ולהשליך את נפשם מנגד. אך בחיוך קל אמרו: "אל תדאג, נגמור" כי זאת אמונתם המושרשת בעומק נפשם, בה חונכו רבת גדלו, ככתוב (ויקרא א' ב') "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'..." - מכם - פירוש: אתם עצמכם.

שמעון נפל חעוף בצריח ליד המוצב בצפון התעלה. דוד נפל בדחל"ם בהגיעו על הגשר שדרכו עברו כוחותינו לצד המערבי של התעלה. דוד הובא לקבורה ביום כ"ט תשרי בבית הקברות הצבאי שליד באר-שבע. שמעון טרם נמצא. ה' יקום דמם.

דוד ושמעון - שניהם ילדינו, בשר מבשרינו ועצם מעצמותינו. ביציאתנו בדלו וביציאתנו חונכו - ופה רצו לבנות את ביתם לעתיד.

בן 25 שנה היה דוד. ילד אחראי היה. ברצינות התיחס ללמודיו, לעבודתו ואף למשחק. את המוטל עליו בצע בשקט ובשלמות. השקט הוא שאפיין את דוד, שקט ואדיבות. בסבר פנים דבר עם כל אדם. כבוד ואהבה נתן להוריו ולכל משפחתו. נפשו היתה קשורה בסביו, ולא הזניח הזדמנות

לבקר אצלם. בראשית דרכו בבנית משפחתו היה, לה הקדיש את מיטב זמנו הפנוי. מי לא נהנה לראותו מטייל או משחק עם בתו הפעוטה? עוד לפני שהתגייס לצ.ה.ל. שמש מדריך לאחת הכתות בית הספר. בקולו העמוק ידע לרכז את הילדים, להרגיעם ולקיים את הפעולות אתם.

את שרותו בצ.ה.ל קבל על עצמו באותה הרצינות, כפי שמילא בה כל תפקידיו. את טבילת האש הראשונה קבל במלחמת ששת הימים, במערכה על אום-כתף. לאחר מכן הוא שמש מדריך בביה"ס לשריון. מפקדו דרש, כי יקבל עליו פקוד על פלוגה לאחר סיום חוק השרות שלו. נפשו של דוד היתה תצויה, כי ראה גם את הצורך לעלות לראש צורים בתום שרותו הצבאי. על פי דרישת צ.ה.ל. הסכים הקבוץ הדתי, שישרת את שנת השרות שלו בצבא קבע. במלחמת ההתשה פקד על פלוגה במוצבי התעלה. בחזרו לקבוצה החל לעבוד בענף הלול, אם כי היה קשור לענף הפלחה עוד לפני גיוסו. הוא הבין, שעבודתו נחוצה בבנית ענף זה.

והוא החל לבנות את ביתו.

נפרדנו ממנו ליד האוטובוס, שבא לקחתו במוצאי יום הכפורים. "שמרו אחד על השני" אמרנו לבנים היוצאים. "אל תדאגו", הוא ענה, "נגמור ונחזור".

הוא לא חזר.

- - - - - -